

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μάσκα διαβόλου (Από το Ίταλικό θέατρο)

Νικ «διαβολική» κίρσις στη Γαλλία. Φοβίες στο Σατανά. Η μορφή του Διαβόλου. Ο δράκος με τα πολλά κεφάλια και με την ευρή σφαιρική. Οι Διαβόλοι των Γοτθικών εκκλησιών. Κομικ, άπεικνίσσεις του Διαβόλου. Όπου ο Διαβόλος εξοργίζεται από τους κλιτέχνους της Αναγέννησης. Οι ποιητές κι ο Διαβόλος. Ο Μερσίτι, μέλης του Γκαίτε, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Δαίμον της μοχηρίας (Από το Ίταλικό θέατρο)

Στη σημερινή εποχή, ασφαλώς δεν υπάρχει άνθρωπος μορφομένος και λογικός που να πιστεύει στην ύπαρξη του Σατανά.

Και όμως, ο διάβολος δεν είναι τόσο απλοαυ να ξεφορτωθεί από την φαντασία του λαού, όπου του έχει στήσει θρόνο ή παράδοσις τόσον αιώνων. Πρώ όλων καιρού άσκια,

τον Δάντη στην «Κόμλια» του με ανατριχιαστικό μεγαλείο. Έπίσης στην περιφημή εικόνα της αλευτέρας Παυσίας του Μιχαήλ Αγγελού, και στην «Πόση των επαναστατών Άγγέλων» του Ροϊντενς, ο Σατανάς έζησε πραγματικά μεγαλειώδη μορφή.

Κατά την Αναγέννηση ο Διάβολος πιασέ πιά να είναι το άποχοινο σπικό έστρατοια του μεσαιώνος.

ή έγινε ταμαριδός βρωσιαν, ότι στη Γαλλία, ανελήθη ένας αμαρτωλός, ο κ. Μωρίς Γκαυρόν, γιατί ήταν άρχηρος μιάς αφέρεσις της όποιας οι άδαδοί, όν και άνηκαν στην καλύτερη Γαλλική κοινωνία, έπίστευαν στο Σατανά, έκαναν έξορισμούς και μάγια, ως και μαυροές λειτουργίες άσκια, κατά τις όποιες θισάσαν στον Βελζεβούλ ζώα. Άπ' αυτό λοιπόν άφαιναται, έπει ή πίστις προς τον Σατανά δεν ζώει άσκια ξεφορτωθεί έντελός.

Η πίστις αυτή έπάρξε σε όλες τους άρχαίους λαούς, στους Αιγυπτίους, στους Πέρσας, στους Έγυους και στους Έβραίους, από τους όποιους έπέρασε και στον Χριστιανισμό.

Καθένας δι' άπ' τους λαούς αυτούς φανταζόταν τον Διάβολο με διαφορετικό τρόπο.

Έτσι, κατά τον μεσαιώνα, ο Διάβολος παρουσιάζετο με μορφή όχι ανθρώπινη, αλλά ζώου και μάάλιστα ζώου άπ' αυτά τα όποια ή, Η. Λαβιέρ θεωρεί ως ασάβητα. Πότε π.χ. δεν μαυροδός να παρουσιάζετο ή Διάβολος στους ενοχλούς χριστιανούς με μορφή άρνου ή περιστεριού, άλλα παρουσιάζόταν πάντοτε ως μαύρος σκύλος, ως γάτα, ως χοιρινό, κτλ.

Στην Αποκόλυψη πιά ο Εβραγγελιστής Ίωάννης μιά τον παρουσιάζει ως δράκοντα με πολλά κεφάλια και με ούρα σπορακά, ο όποιος προσπαθεί να προάξει τους άγιους άσκητές.

Άλλα πιά χριστιανοί συγγραφείς τον παρουσιάζουν με μορφή λιονταριού, που έξασοδύει κατά τον διατριχισμένον χριστιανών... τάγματα κορών και φερών, τον όποιον είναι ο μόνος αιδέντης και κορώνς!

Οι περισσότερο από τους ζωγράφοις του μεσαιώνος παρουσιάζαν τον Σατανά με ανθρώπινη μορφή, άλλα για να τον κάνουν να διαφέρει άπ' την εικόνα και άποψιν του Θεού, του προσέθεταν μερικά διακριτικά στοιχεία, δηλαδή πόδια τράγου ή άλογου, κέρατα, νυχια γιαυρά σαν άγριο όθηριον και τερατώδη όχη. Σε μερικές άλλες εικόνας ο Διάβολος παρουσιάζετο με το προσώπο του πίσω μέρος του σώματός του ή με γυναικεία και ανδρική μορφή.

Έτσι παρουσιάζονται συνήθως οι Διάβολοι σε όλες τις Γοτθικές εκκλησίες και ίδιως στα γλυπτά που στολίζουν τις προσόψεις τους. Η θεα μόνον των πετρινών αυτών τεράτων, ήταν άρκητή για να άποτρέψει από κάθε κακή πράξη τους άμειλις χριστιανούς της έσοχής εκείνης!

Πολλές φορές όμως οι ζωγράφοι παρουσιάζαν τον Σατανά με έντελής κομική έκφραση. Τόν παρουσιάζαν δηλαδή πότε ως νάνο, πότε λεπτό και αδύνατο, σαν κελιά και πότε χοντρό και κολαρά σαν βαρύ. Έτσι, με τη γελία αυτή μορφή, παρουσιάζόταν ο Διάβολος και στα «Μυστήρια» του μεσαιώνος.

Μολαταύτα, κατά την Αναγέννηση, ή Τέχνη θέλησε να ξεφορτωθεί και να ξεμυθώσει τον πνεύμα του πορνου. Έτσι ά άρχον του καιρού, ο όποιος απέδειξε τη δύναμη του ήταν προσάθητος να βάλει και τον ίδιο τον Χριστό σε πειρασμό, ο έκαιτος Άγγελος, ο επαναστάτης Έωσοφόρος, μιάς παρουσιάζετο άπυ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ. — Με αυτήν την μορφή φανταζόταν στον Μεσαιώνα ότι παρουσιάζετο ο Διάβολος στον Άγ. Αντώνιο, για να τον βάλει σε πειρασμό.

τον στην κοιλιά ή να κολάση μιά γυναικική ψυχή, δεν είχε ανάγκη να παρουσιάζετο με τερατώδη μορφή. Παρουσιάζετο ως ένας τέλειος ιππότης, ως ένας πραγματικός άρχοντας, γυμνός και ειρηνικός, που με τέχνη μεγάλη ούχνηε στην άμαρτία τους άνιδεους θνητούς.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ. — Πώς φαντάζεται ο γελοιογράφος Χ. Κλέυ τον άμαρτωλό στο καζάνι της Κολάσεως.

μιαό βέβαια σαν την πίστα, με βίλαστική μορφή ή με πρόσωπο και στήθος γυναικείο και σώμα φειδιού, άλλα δίνουν στη μορφή του μιά μεγαλειότητα και έτεροσημιά έκφραση.

Ο Μίλτον στον «Απολοθέντα Παράδεισο» μιά τον παρουσιάζει ως τον πανίσχυρο αιδέντη των σποτιών δυνάμεων, ο όποιος δεν διατίχει ά άντασταλή και στον ίδιο το Σαββατό άζωμα και να οίξη στην άμαρτία το τέλειότερο του δημιουργήμα, τον άνθρωπο.

Κατά την εποχή των θρησκευτικών πολέμων, τότε δηλαδή που πρωτοαναφερόθηκε ο Πρωτεστοντισμός, ή πίστις στον Διάβολο και στις δυνάμεις της Κόλασεως έμθεσε στο μεγαλειότερο της σημείο. Ο πώσιος όλος ήταν γεμάτος Διαβόλους, οι παλάδες δεν έκαναν τίποτε άλλο, παρά να μιλούν για τον Διάβολο και για τις άναριθμήτες τέχνες που μεταχίριζεται για να βάλει τους χριστιανούς σε πειρασμό, και έτσι ο λαός ένόμισε πως έβλεπε τον Διάβολο σε κάθε γερμα κορυφαλά, σε κάθε ζηνάνο, σε κάθε άνθρωπο με κοινοκόσμια το κεφάλι, σε κάθε σπιά... Η Ίερα Έκείσις βρωσκόταν ό όλη της της δόξη, ή δικες επί μαγεία ήσαν στην ήμερησία διάταξη και τα βασανιστήρια εναντίον των ανσεργών του Σατανά έδιναν κ' έπαιρναν.

Με τον καιρό, ο λαός απέδωσε στην έπήρεια του Διαβόλου όλα τα ήλατώματα, άπ' τα όποια ήταν κωμωμένοι οι άρχοντες της εποχής του. Ποιάς άλλος φωνικά, έκτος από τον Έξασωδό τον ίδιο, μαυροδός να κινή τους άρχοντάς τους να έχουν τέτοια φιλοχρηματία, να βασανίζουν τον άποχοζο λαό, να ζελογάζουν και να καταστρέφουν τα άδνα κορίτια; Μόνον ο Σατανά είχε συμφέρον να βάλει τέτοιες έλευνές έπιθυμίες στις ψυχές των ανθρώπων, οι όποιοι είχαν ταπεινέ άπ' το Θεό ός άρχοντες και προσάτες του άδύνατου λαού!

Τέτοιος είναι ο Μερσιτοφελής, όπας μιά τον παρουσιάζει ο Γκαίτε στον «Φάουστ» του. Γιό μιά κολάση μιά γυναικική ψυχή, δεν είχε ανάγκη να παρουσιάζετο με τερατώδη μορφή. Παρουσιάζετο ως ένας τέλειος ιππότης, ως ένας πραγματικός άρχοντας, γυμνός και ειρηνικός, που με τέχνη μεγάλη ούχνηε στην άμαρτία τους άνιδεους θνητούς.

Κατά τον δέκατο έννατο αιώνα, ο Διάβολος πέρασε πιά στη φιλολογία. Έδωσε θεμα σε πολλούς συγγραφείς κ' από άλλους γελοιοποιήθηκε, από άλλους δε έξυμώθηκε και άνημιμήθηκε. Κ' έτσι, ή Κόλασις έπαψε πιά να τρομάζει τον άνθρωπο.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΔΕΣ

Όταν θέλεις να εξελίχεται κηλίδος από λάδι, άμει να τριφρε το κηλιδωμένο μέρος μ' ένα κομμάτι υάκινθου βρωγμένο με τερθενθίνη.

— Μιά άπολυστάτη μέθοδος προς εξέλιξη των κηλίδων των ποτών, είναι να βρέξετε το κηλιδωμένο μέρος με οινόπνευμα και να το πλίνετε έπειτα με κρύο νερό. Όταν το βρασμο στεγνώσει, δεν θα ύτάρχη πιά κηλίδα.